

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **Electronic Waste Recycling s.r.o.**, se sídlem Bratislavská 201/14, Brno, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2016, č. j. KUKHK-39925/DS/2016/GL, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 4. 2018, č. j. 30 A 33/2017 - 36,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Městský úřad Trutnov (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 29. 8. 2016, č. j. 94518/2016, sp. zn. 2015/19955/SPR-SR/GUK, uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), za což jí uložil pokutu ve výši 1.500 Kč. Uvedeného správního deliktu se měla žalobkyně dopustit porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatelka motorového vozidla tovární značky KIA CEE'D, registrační značky X, nezajistila, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není známa, totiž dne 6. 8. 2015 v 17:23 hod. na pozemní komunikaci v obci Mladé Buky, ve směru na obec Svoboda nad Úpou, okr. Trutnov, na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, okr. Trutnov, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, neboť mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 79 km/h,

po zvážení odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h tedy rychlost jízdy 76 km/h. Řidič porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

[2] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II.

[3] Žalobkyně se bránila napadenému rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), který ji shora označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl jako nedůvodnou.

[4] Krajský soud shledal kroky, jež správní orgán prvního stupně činil směrem ke zjištění pachatele přestupku, za dostatečné. Svoji argumentaci opřel mimo jiné o relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, z níž citoval.

[5] Obsáhle se krajský soud v napadeném rozsudku věnoval problematice měření rychlosti a použití automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy (dále také jen „automat“ nebo „rychloměr“). Zdůraznil, že pokud se v daném případě řidič vozidla dopustil přestupku „v místě křižovatky“, vzhledem ke skutkovým okolnostem případu to představovalo překročení rychlosti zjištěné rychloměrem určeným pro úsekové měření rychlosti. Nesouhlasil s tvrzením žalobkyně, že v „místě křižovatky“ rychlostní limit 50 km/h neplatil a upozornil, že měřená rychlost byla průměrnou rychlostí v celém měřeném úseku. Krajský soud dodal, že žalobkyně ve správním řízení nikdy nevznesla námitku o tom, že měřený úsek nebyl osazen dopravními značkami B20a a B20b. S poukazem na § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, jakož i na smlouvu uzavřenou mezi společností GEMOS CZ, spol. s r.o. a městem Trutnov ze dne 7. 2. 2014 a její dodatek ze dne 2. 3. 2015, krajský soud vyvrátil i stěžovatelčiny námitky týkající se použití automatu k měření rychlosti. Zdůraznil, že zde nebyly pochybnosti o tom, že použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval jako automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy. Opačnou námitku žalobkyně ve správním řízení neuplatnila.

[6] Za neopodstatněnou považoval krajský soud i námitku, zda měření rychlosti bylo v daném případě prováděno v souladu se zákonem. Poukázal na vyjádření Policie České republiky, územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 29. 1. 2017, veřejnoprávní smlouvu uzavřenou dne 28. 6. 2013 mezi městem Trutnov a městysem Mladé Buky, jakož i smlouvu o poskytování služeb formou nájmu a dodávek ze dne 7. 2. 2014 uzavřenou mezi GEMOS CZ, spol. s r.o. jako vlastníkem rychloměru a městem Trutnov jako nájemcem, z níž mimo jiné vyplývá míra a kvalita participace vlastníka rychloměru při měření rychlosti.

[7] Konečně z důvodů v napadeném rozsudku podrobně vyložených (aniž je třeba je na tomto místě rekapitulovat s ohledem na obsah kasační stížnosti a v ní uplatněných kasačních námitek) krajský soud za důvodné nepovažoval ani námitky vztahující se k rozhodovací praxi žalovaného (z hlediska provedení důkazů mimo ústní jednání, nerespektování zásady bezprostřednosti v podobě nenařzení ústního jednání v řízení před správním orgánem prvního stupně), k možnosti žalobkyně seznámit se s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu a k tvrzenému omezení jejich procesních práv. Krajský soud neopomněl zaujmout stanovisko ani k otázce prekluze uvedeného správního deliktu, ani k namítané protiústavnosti § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.

pokračování

III.

[8] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní proti napadenému rozsudku brojí kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Stěžovatelka má především za to, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku týkající se povoleného rychlostního limitu v místě měření, tedy zda omezení rychlosti vyplývající z dopravní značky B20a platilo též v části měřeného úseku procházejícího křižovatkou. Stěžovatelka potvrdila, že není sporu o tom, že v měřeném úseku se nachází křižovatka. Namítá však, že s hranicí křižovatky přestalo být účinné dopravní značení značkou B20a, tudíž v křižovatce byl povolený rychlostní limit nikoliv 50 km/h, nýbrž 90 km/h. Dovodil-li v této souvislosti krajský soud, že uvedená skutečnost nemá relevanci, neboť stěžovatelka neprokázala tvrzení, že za hranicí křižovatky již nebyla dopravní značka B20a umístěna a že rychlostní limit přestal platit až s koncem křižovatky, dopustil se nesprávného posouzení věci. Nadto negativní skutečnost stěžovatelka prokázat nemůže. Stěžovatelka setrvala, ve shodě se žalobou, tvrdí, že platnost dopravní značky je ukončena v místě, kde začíná křižovatka (v místě, kde počíná zakřivení okraje vozovky). Tudíž v křižovatce bylo povoleno jet rychlostí 90 km/h, nové rychlostní omezení začalo podle stěžovatelčina mínění platit až za křižovatkou, kde měla být podle správného orgánu umístěna další dopravní značka B20a (aniž to správní orgán prokázal).

[10] Nesprávné právní posouzení věci stěžovatelka spatřuje i v úvaze krajského soudu, podle níž v měřeném úseku dlouhém 117 metrů jela průměrnou rychlostí 76 km/h. Namítá, že výsledná naměřená rychlost (68 km/h) je průměrnou rychlostí v celém 117 metrů dlouhém úseku, avšak prostor křižovatky je dlouhý cca 25 metrů. Krajský soud s ohledem na to nesprávně dovodil, že měření neproběhlo v konkrétním místě (v křižovatce), nýbrž že se jednalo o úsekové měření a k překročení rychlosti ze strany pachatele přestupku došlo v úseku vymezeném pro toto měření. Stěžovatelka však poukazuje na formulace použité ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (jízda rychlostí 76 km/h, ke kterému mělo dojít „v místě křižovatky“) a rozporuje i to, že by jela rychlostí 68 km/h v křižovatce. Uvedenou rychlostí jela nanejvýš v celém měřeném úseku, ale tento úsek správní orgány vymezily jako úsek „v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413“. Stěžovatelka nadále tvrdí, že „místo křižovatky“ je úsek dlouhý nanejvýš 25 metrů, tudíž není vyloučeno, že může být potrestána za překročení rychlosti ve zbylých 92 metrech úseku, došlo-li k měření v úseku dlouhém 117 metrů. Nadto závěr, že stěžovatelka jela rychlostí 76 km/h v křižovatce, nemá oporu ve správním spisu. Stěžovatelka podotýká, že čas uvedený ve výroku rozhodnutí jako údaj o době spáchání přestupku spíše nasvědčuje tomu, že v daném případě se jednalo o jednorázové měření rychlosti.

[11] Stěžovatelka namítá, že správní orgány neprokázaly, že v daném úseku komunikace byly umístěny dopravní značky B20a omezující dovolenou rychlost na 50 km/h. O uvedeném není ve správním spise žádný důkaz a krajský soud tak potvrdil správnost správního rozhodnutí, které je založeno na neúplně zjištěném skutkovém stavu věci. Uvedl-li krajský soud v napadeném rozsudku, že skutečnosti o umístění uvedených dopravních značek byly známy správním orgánům z jejich úřední činnosti, nejsou tyto skutečnosti uvedeny v odůvodnění správních rozhodnutí. Podle stěžovatelky je to správní orgán, který ohledně dané skutečnosti (umístění dopravních značek v určitém místě) nese důkazní břemeno, jelikož mimo obec je obecně podle zákona povoleno jet rychlostí 90 km/h. Je to správní orgán, který v nynější věci tvrdí, že zde platila výjimka z tohoto obecného pravidla, stanovená dopravní značkou.

Je proto na něm, aby tuto výjimku prokázal. Pokud tak neučinil, nezjistil skutkový stav věci dostatečně.

[12] Správní rozhodnutí jsou podle stěžovatelky též nepřezkoumatelná, neboť z nich není zřejmé, že v daném případě byl k měření rychlosti použit „automatizovaný technický prostředek užívaný bez obsluhy“. Skutečnost, že použité měřicí zařízení je automatem, nevyplývá z ověřovacího listu rychloměru ze dne 29. 5. 2015 a o uvedeném nesvědčí ani veřejnoprávní smlouva ze dne 28. 6. 2013 či souhlas Policie České republiky ze dne 29. 1. 2014, jež jsou součástí správního spisu. Povinností správních orgánů bylo definovat neurčitý právní pojem „automatizovaný technický prostředek užívaný bez obsluhy“, a to i proto, že stěžovatelka má aktuální poznatek o tom, že podle metodiky Ministerstva dopravy nelze za automat považovat takový technický prostředek, který je sice používán bez obsluhy v automatizovaném režimu, avšak na místě měření je zřízeno likvidační stanoviště, které minimálně některá měřená vozidla zastaví a jejich řidiče ztotožňuje. O takový případ se přitom podle stěžovatelky jednalo i nyní. V chybějící definici uvedeného neurčitého právního pojmu spatřuje stěžovatelka nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a přezkoumal-li krajský soud rozhodnutí vykazující tuto vadu, zatížil tím stejnou vadou i napadený rozsudek.

IV.

[13] Žalovaný svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

V.

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval námitku uplatněnou s poukazem na § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí soudu, že by se jí Nejvyšší správní soud musel zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatelka nenamítala, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[17] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřovala stěžovatelka v tom, že krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jež samo vykazovalo vadu nepřezkoumatelnosti. Neobsahovalo totiž výklad neurčitého právního pojmu „automatizovaný technický prostředek užívaný bez obsluhy“. Podle stěžovatelčina mínění skutečnost, že právě za pomoci takového rychloměru v daném případě měření proběhlo, z ničeho nevyplývá a podklad pro tento závěr neskýtá ani správní spis.

[18] Uvedené výtce přisvědčit nelze. Zpochybňuje-li stěžovatelka, že v daném případě měření prováděl automat, a současně vytýká správním orgánům, že se blíže nezabývaly tím, zda v daném případě se skutečně jednalo o použití automatizovaného technického prostředku užívaného bez obsluhy, je třeba upozornit na obsah rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V něm sice uvedený správní orgán nepopsal charakteristické znaky takového zařízení, jak požadovala stěžovatelka, avšak nevyvstaly-li ve správním řízení pochyby o tom, že právě tímto zařízením měření probíhalo, považuje Nejvyšší správní soud takové definování za nadbytečné. Měla-li snad stěžovatelka o povaze rychloměru pochyby, bylo jistě na místě takové námitky uplatnit již v odvolání proti rozhodnutí o správním deliktu. Stěžovatelka

pokračování

se v něm však omezila pouze na výtky mající v zásadě procesní charakter (správní orgán ji poškodil, protože nenařídil ústní jednání; měla zájem se účastnit osobně procesu dokazování při jednání; mělo být zahájeno řízení o přestupku s osobou řidiče). Za této situace nelze správním orgánům vyčítat, že nespornou skutečnost o užití určitého typu rychloměru k měření rychlosti blíže neodůvodňovaly. Jak správně poukázal krajský soud v napadeném rozsudku, skutečnost, že měření proběhlo automaticky, vyplývalo z listin založených na stranách 3 až 11 správního spisu (v podrobnostech viz odst. 56. napadeného rozsudku). S tím se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud.

[19] Namítá-li stěžovatelka nyní nově v kasační stížnosti odkaz na metodiku Ministerstva dopravy, z něhož má definice automatu vyplývat, a vytýká-li současně, že jeden z definičních znaků (nepřítomnost likvidačního stanoviště, v němž na místě přítomní policisté zastavovali vozidla a ztotožňovali některé řidiče) splněn nebyl, nezbyvá než uvést, že k této nové skutečnosti nemůže nyní Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 5 s. ř. s. přihlížet.

[20] Má-li snad stěžovatelka za to, že by správní orgán při absenci jakýchkoliv pochyb o tom, že se měření rychlosti uskutečnilo automaticky, měl v každém správním rozhodnutí definovat pojmové znaky automatizovaného technického zařízení používaného bez obsluhy, tak se mýlí. Ani z rozsudku Nejvyšší správního soudu (ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017 - 37), který stěžovatelka na podporu svojí nynější argumentace uplatňuje, neplyne, že by tomu tak mělo být. Naopak, ty pojmové znaky, které vyjasnil kasační soud v odst. [57] stěžovatelkou odkazovaného rozsudku, prokazatelně vykazoval i rychloměr v souzené věci, což lze snadno zjistit při pečlivějším čtení všech listin založených ve správním spise, z nichž vycházely jak správní orgány, tak i následně krajský soud. Lze uzavřít, že z důvodů výše uvedených obě správní rozhodnutí vadu nepřezkoumatelnosti z důvodu absence definice automatizovaného technického prostředku užívaného bez obsluhy nevykazují a žalobní námitku týkající se užití automatu následně dostatečně vypořádal i krajský soud v odstavcích 56. až 59. napadeného rozsudku. Ani ten tak není nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. naplněn není.

[21] Stěžovatelka dále v kasační stížnosti namítala, že správní orgány vyšly z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, jelikož z obsahu správního spisu neplyne, že v místě měření byla nevyšší dovolená rychlost upravena dopravní značkou B20a „50“ omezující dovolenou rychlost na 50 km/h. Krajský soud tuto námitku vypořádal poukazem na to, že osazení daného místa dopravními značkami omezujícími rychlost bylo správnímu orgánu známo z jeho úřední činnosti. To je sice údaj poněkud nepřesný, nicméně nedostatečně zjištěný skutkový stav věci kasační soud v daném případě přesto nedovodil.

[22] Z rozhodnutí o správním deliktu je totiž zjevné, že správní orgán prvního stupně tuto otázku neopomenul a k osazení místa měření dopravními značkami omezujícími rychlost ve svém rozhodnutí uvedl, že „v souladu s ust. § 24b zák. č. 553/1991, o obecní policii, byly zveřejněny informace o zřízení stálého automatického technického systému, kdy byla veřejnost vhodným způsobem vyrozuměna prostřednictvím veřejné vyhlášky umístěné na úřední desce orgánu a městyse Mladé Buky, kterou dal Krajský úřad Královéhradeckého kraje souhlas k umístění zařízení na silnici I/14 v k.ú. Mladé Buky a k umístění dopravního značení v souvislosti s místní úpravou provozu (zn. 4409-3/DS/14/Po) a k následnému umístění svíslé dopravní značky upozorňující na měření rychlosti. Současně byla veřejnost informována prostřednictvím medií, např. dne 17.7.2014 v regionálním deníku Trutnovinky na adrese <http://trutnovinky.cz/zpravy/aktuality/2014/cervenec/v-mladych-bukach-ved-oblida-povolenu-padesatku->

novy-radar/ " a na stránkách Města Trutnova tiskovou zprávou ze dne 12.2.2014 (...). " – viz strana 4 druhý odstavce rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[23] Stěžovatelka ostatně, jak správně zdůraznil i krajský soud, námitku týkající se neumístění příslušných dopravních značek upravujících nejvyšší dovolenou rychlost v místě měření oproti obecné úpravě vůbec ve správním řízení (v odvolání) neuplatňovala, ač se nabízela jako prvořadá. Shodně s krajským soudem nemá ani Nejvyšší správní soud pochybnosti o tom, že dopravní značky B20a „50“ a B20b „50“ byly v místě, kde také probíhalo měření rychlosti projíždějících vozidel, osazeny, jak vyplývá již z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. citace výše). Uvedená skutečnost ostatně vyplývá i z obsahu Smlouvy o poskytování služeb formou nájmu a dodávek uzavřené mezi GEMOS CZ, spol. s r.o. a městysem Trutnov ze dne 7. 2. 2014 [viz čl. 10.4 smlouvy podle něhož „*nájemce je oprávněn odstoupit od smlouvy v případě, že do 12. 3. 2014 nenabude účinnosti opatření obecné povahy, kterým se změní dopravní značení tak, že na silnici I. třídy č. 14 v místě plnění (v místě přechodu pro chodce u křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 v kat. území Mladé Buky) bude v obou směrech jízdy vymezen úsek dlouhý minimálně 100 m, na kterém bude omezena rychlost jízdy vozidel na maximálně 50 km/h.*“). Obdobně o návrhu na umístění dopravního značení B20a „50“ a B20b „50“ a úsekového měřiče rychlosti hovoří i vyjádření Policie České republiky, Krajského ředitelství Královéhradeckého kraje ze dne 29. 1. 2014 a na něj navazující vyjádření téhož orgánu ze dne 24. 2. 2014. O umístění uvedených dopravních značek, jejichž porušení bylo zjištěno, v místě měření, tak nemůže být pochyb.

[24] S právě uvedeným souvisela i další stěžovatelčina námitka. Tvrdila, že s hranicí křižovatky platnost uvedené značky B20a skončila (zjevně tedy v případě uvedené námitky její umístění již nezpochybnuje), v křižovatce tudíž nebyla rychlost omezena a platila obecná úprava (tj. 90 km/h, neboť místo se nacházelo mimo obec, což není sporné - poznámka soudu) a pokud měla nižší dovolená rychlost platit i v místě za křižovatkou, muselo být znovu osazeno stejnou značkou B20a. I tato námitka je však zcela mimo jakoukoliv relevanci.

[25] V daném případě je zcela nerozhodné vedení hranice křižovatky. Stěžovatelka totiž zcela pomíjí § 76 zákona o silničním provozu, který upravuje vztahy mezi jednotlivými úpravami provozu na pozemních komunikacích (jednotlivé druhy úprav jsou popsány v § 61 téhož zákona).

[26] Podle § 76 odst. 1 zákona o silničním provozu, *místní úprava provozu na pozemních komunikacích je nadřazena obecné úpravě provozu na pozemních komunikacích. Přechodná úprava provozu na pozemních komunikacích je nadřazena místní i obecné úpravě provozu na pozemních komunikacích.* Byl-li tedy v místě (resp. úseku), kde bylo měření prováděno, provoz na pozemních komunikacích upraven místní úpravou, což není sporné a vyplývá ze správního spisu (viz např. výše uvedená citace v odst. [22]), tato místní úprava byla nadřazena obecné úpravě provozu na pozemních komunikacích, jež plyne ze zákona o silničním provozu. S hranicí křižovatky tudíž platnost dopravní značky B20a „50“ v daném případě neskončila a její platnost byla ukončena teprve umístěním dopravní značky B20b „50“. Stěžovatelce tak nelze ani v uvedeném dát za pravdu.

[27] Navazující námitka týkající se délky úseku, v němž mělo k měření rychlosti ve stěžovatelčině případě dojít a naznačující možnost dalšího postihu stěžovatelky za překročení rychlosti v úseku, který není „místem křižovatky“ je dílem nepřipustná. Stěžovatelka sice v žalobě polemizovala s údajem obsaženým ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v části popisu skutku, podle něhož mělo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti dojít „v místě křižovatky“, nenamítala však, že jde o místo dlouhé 25 metrů, v důsledku čehož se i správní delikt

pokračování

týká pouze tohoto úseku a bylo-li měření prováděno (podle výstupu z rychloměru) v úseku dlouhém 117 metrů, pak může být postížena za „další“ správní delikt mimo „místo křižovatky“, tj. v délce dalších 92 (117-25) metrů měřeného úseku. S tím souvisí i výtka, že „*výsledná naměřená rychlost (68 km/h) je průměrnou rychlostí jízdy v celém tomto 117 metrů dlouhém úseku*“. Tuto argumentaci stěžovatelka v žalobě (ba ani v řízení před správními orgány) neuplatňovala, ač tak mohla učinit. Tyto její výtky jsou tak nyní nepřijatelné podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[28] Nejvyšší správní soud však považuje za vhodné upozornit na onen výstup z rychloměru, jenž je obsažen na straně 2 správního spisu. Na něm jsou zachyceny dvě fotografie téhož vozidla, a to na počátku a na konci měření. Z těchto fotografií a z údajů je doprovázejících je mimo jiné zřejmé, že úsek, v němž se měření provádělo, byl dlouhý 117,7 metrů, měřené vozidlo registrační značky X jej ujelo za 5,345 s (k čemuž došlo dne 6. 8. 2015 v čase 17:23:28,246 hod. až 17:23:33,591 hod.), tudíž průměrná rychlost vozidla v tomto úseku činila oněch 79 km/h. Tyto skutečnosti jsou zjevné, bezrozporné a vzhledem k závěrům výše uvedeným ohledně nejvyšší dovolené rychlosti v úseku, kde bylo měření prováděno (srov. odst. [25] až [26]), není třeba ničeho dalšího dodávat. Prosté slovíčkaření spočívající v tom, že podle stěžovatelky údajem uvedeným v popisu skutku se slovy „v místě křižovatky“, se rozumí úsek dlouhý 25 metrů, nemůže najít u kasačního soudu sluchu. Onen údaj „v místě křižovatky“ je totiž dále specifikován v popisu skutku bližší označením konkrétních silnic, jež křižovatku tvoří, a skutečnost, že se jednalo o porušení pravidel silničního provozu v úseku, kde je také situována křižovatka, nezavdává pochyb o tom, na jakém místě k porušení pravidel silničního provozu došlo. Z popisu skutku je tak zřejmé, že oním „místem křižovatky“ není míněno doslovně místo, kde se kříží jednotlivé vozovky, ale že protiprávní jednání se uskutečnilo v úseku, který je situován v oblasti (jinými slovy je „v místě“), kde také dochází ke křížení dvou komunikací. Slovní popis skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ohledně místa protiprávního jednání je tak dostatečně individualizovaný, aniž by zde byly pochyby, co se skutečně „místem křižovatky“ rozumí.

[29] Shora uvedené tak dává odpověď i na další stěžovatelčinu námitku týkající se konkrétního času spáchání protiprávního jednání, k němuž mělo dojít v 17:23 hod. Z tohoto údaje stěžovatelka dovozuje, že se jednalo o měření jednorázové, momentální. Ani tuto námitku stěžovatelka neuplatňovala v řízení o žalobě a je tudíž také nepřijatelná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přesto pro úplnost, která je ostatně zcela zjevná ze správního spisu, dodává, že onen měřený úsek řidič vozidla (za nějž se překvapivě stěžovatelka na několika místech kasační stížnosti sama označuje – viz např. odst. [16] až [18] kasační stížnosti) projel za čas 5,645 s. Tudíž jej stihl ujet za dobu kratší než 1 minuta. K porušení pravidel silničního provozu tedy skutečně došlo v 17:23 hod. Správní orgány jistě mohly tento časový údaj i v popisu skutku upřesnit tak, jak to učinil výše kasační soud v odst. [28], bylo to však nadbytečné, neboť skutek i v podobě, jak jej vymezily správní orgány, byl popsán dostatečně konkrétně a individualizovaně, tedy tak, že nemohl být zaměněn s jiným.

[30] Nejvyšší správní soud tudíž shrnuje, že žádný z uplatněných kasačních důvodů není v souzené věci naplněn.

VI.

[31] Kasační stížnost není pro právě uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[32] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný byl ve věci účastníkem úspěšným, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Kasační soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. října 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu